

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **L. T. H. L.,** zastoupená advokátem Mgr. Ervínem Perthenem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému**: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2004, sp. zn. 36 Az 762/2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 26. 6. 2003, č. j. OAM-2414/VL-07-ZA-03-2003. Tímto rozhodnutím stěžovatelce nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech, a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a v jiné vadě řízení před soudem.

Stěžovatelka zejména tvrdí, že napadené správní rozhodnutí nemá náležitosti stanovené v § 47 odst. 5 zák. č. 71/1967 Sb., správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného, které jí bylo doručeno, není podepsáno oprávněnou osobou a nemůže tedy mít dle stěžovatelky účinky správního rozhodnutí. V daném případě bylo totiž rozhodnutí, které oprávněnou osobou podepsáno bylo, založeno pouze ve spise a stěžovatelce jako účastníku správního řízení byl zaslán pouze stejnopis, kde na místě úředního podpisu bylo pouze úřední razítko a jediným podpisem byl podpis blíže neidentifikovatelné osoby v kolonce „za správnost“. Podle stěžovatelky se v tomto případě dokonce nemůže vůbec jednat o rozhodnutí, nýbrž zakládá tato vada nicotnost tohoto správního aktu, jíž je povinen soud posoudit i bez návrhu účastníka. Všechny náležitosti správního rozhodnutí musí přitom rozhodnutí o přiznání či nepřiznání azylu mít, neboť účastníku je doručováno přímo rozhodnutí, na rozdíl například od úpravy v občanském soudním řádu, podle nějž je účastníkům doručován pouze stejnopis soudního rozhodnutí, u kterého lze podpis předsedy senátu nahradit úředním razítkem a podpisem osoby odpovědné za správnost stejnopisu. Stěžovatelka zde dále argumentuje analogií s nedostatky akceptace návrhu v občanském právu a uvádí také, že danou argumentací pouze vyjadřuje svůj zájem na právní jistotě účastníků správních řízení, neboť za dané podpisové situace není jisté, zda rozhodnutí opravdu vydala pověřená osoba, nebo zda bylo vydáno pouze osobou, která je uvedena v kolonce „za správnost“. Stěžovatelka také tvrdí, že uvedeným postupem by mohlo dojít k závažným vadám dalšího řízení, např. v případě, že by pro nedostatečnou identifikaci rozhodujících osob nemohl účastník uplatnit námitku podjatosti, pokud by se tyto osoby účastnily rozhodování v dalším stupni. Stěžovatelka dále dovozuje, že rozhodnutí je ve skutečnosti vyhotovováno přímo v azylovém táboře a žadateli o azyl je jeho stejnopis zaslán ještě dřív, než je originál založený následně do správního spisu podepsán oprávněnou osobou v Praze, tedy PhDr. T. H., ředitelem odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Stěžovatelka také dodává, že tento postup je žalovaným používán systematicky, ačkoliv si žalovaný musí být vědom svého protiprávního a nepřijatelného jednání. Takový postup pak vede k tomu, že ČR není v očích cizinců a vlastních občanů vnímána jako právní stát.

Dále stěžovatelka brojí proti nedostatečnému vypořádání se s námitkami směřujícími proti nedodržení § 33 odst. 2 správního řádu při řízení o přiznání azylu, když žalovaný oznámil stěžovatelce pouze možnost doplnění předložených zpráv, ale neupozornil ji, že se chystá rozhodnout a že má stěžovatelka možnost předkládat i další důkazy. To mohlo podle stěžovatelky způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Konečně stěžovatelka protestuje proti tomu, že jí žalovaný neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, přestože stěžovatelka má na území ČR manžela, na nějž je hluboce citově vázána, a jejich vzájemné odloučení by pro ně znamenalo hluboký citový otřes. Navíc stěžovatelka tvrdí, že rozhodnutí žalovaného není v otázce udělení humanitárního azylu dostatečně odůvodněno a žalovaný se jí zabýval patrně pouze formálně. Podle stěžovatelky neznamená správní uvážení u udělování humanitárního azylu to, že by žalovaný nemusel své rozhodnutí odůvodňovat a upustit od šetření důvodů pro potenciální přiznání humanitárního azylu. Stěžovatelka v tomto bodě odkazuje také na nález Ústavního soudu ČR uveřejněný pod č. 153/2004 Sb.

Ze všech těchto důvodů stěžovatelka navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a zároveň žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, neboť vycestování z území ČR by bylo pro ni nepřiměřeným zásahem do osobních poměrů.

Žalovaný ve svém vyjádření především odkazuje na obsah spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi učiněné stěžovatelkou v průběhu řízení, a uvádí, že jeho rozhodnutí ve věci azylu i následný rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. V otázce namítané absence podpisu oprávněné osoby žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. 2 Azs 64/2003. K námitce týkající se neudělení humanitárního azylu pak uvádí, že řádně přezkoumal skutečnosti týkající se stěžovatelčina případu a neshledal přítomnost žádného z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu ani žádný zvláštního zřetele hodný důvod podle § 14 téhož zákona. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 21. 5. 2003 na základě žádosti, v níž je jako důvod žádosti o azyl uvedeno, že stěžovatelka odjela do ČR v červenci 2000 za manželem a o azyl požádala, protože už v ČR neměla platný pobyt. Totéž vyplývá i z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 24. 6. 2003. V tomto pohovoru stěžovatelka uvedla, že do ČR přijela výhradně jen za manželem a neměla žádnou jinou pohnutku než sloučení s manželem. O azyl požádala proto, že neměla žádné platné doklady, neboť se do ČR dostala za pomoci převaděčů, kteří jí slíbili zajistit legální pobyt v ČR, ale nesplnili to. Chtěla tak azylovou procedurou docílit legalizace svého pobytu, přičemž jí bylo uděleno správní vyhoštění.

Žalovaný stěžovatelce azyl neudělil výše označeným rozhodnutím ze dne 26. 6. 2003. Toto rozhodnutí zdůvodnil tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že jediným důvodem žádosti o azyl je stěžovatelčina snaha legalizovat si pobyt v ČR. Stěžovatelka také dle tohoto rozhodnutí neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ji k odchodu z Vietnamu vedly skutečnosti podle § 12 zákona o azylu, nepociťovala opodstatněnou obavu z pronásledování a neměla před odchodem z vlasti žádné potíže, byla tedy v situaci, v níž měla využít nástrojů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Dále žalovaný uvedl, že stěžovatelka nesplňuje důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu a po pečlivém posouzení případu neudělil ani humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu a neshledal rovněž překážku vycestování.

Proti tomuto zamítavému rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu ke Krajskému soudu v Brně. V této žalobě stěžovatelka vytkla žalovanému jednak absenci podpisu na správním rozhodnutí, dále to, že nebyla upozorněna na skutečnost, že se žalovaný chystá rozhodnout, a nemohla se tak vyjádřit k podkladům rozhodnutí podle § 33 správního řádu. Konečně uvedla také námitku proti tomu, že jí nebyl udělen humanitární azyl a toto neudělení nebylo řádně odůvodněno.

Krajský soud v Brně tuto žalobu zamítl výše označeným rozsudkem. V tomto rozsudku krajský soud shledal, že za situace, kdy součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které oprávněná osoba podepsala, není vůbec pochyb o tom, že rozhodnutí vydal PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky. Rozhodnutí doručené stěžovatelce tak sice bylo stiženo vadou spočívající v absenci podpisu oprávněné osoby, za dané situace však tato vada nebyla tak intenzivní, aby mohla založit nicotnost napadeného rozhodnutí. Námitku ohledně nemožnosti vyjádřit se k podkladům správního rozhodnutí krajský soud odmítl poukazem na stěžovatelčin podpis na protokolu o pohovoru, kterým stvrdila, že tuto možnost měla. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou ohledně neudělení humanitárního azylu, když motivací stěžovatelky byl pouze citový vztah

s manželem. Krajský soud také konstatoval, že stěžovatelka v řízení o azylu vůbec neuváděla, že by byla pronásledována podle § 12 zákona o azylu, takže ani podle tohoto ustanovení jí nemohl být azyl udělen. Ze všech těchto důvodů krajský soud posuzovanou žalobu zamítl rozsudkem napadeným touto kasační stížností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Ve své první námitce stěžovatelka tvrdí, že napadené rozhodnutí je nicotné pro absenci podpisu oprávněné osoby. Tuto námitku je třeba posoudit pohledem dikce ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, který požaduje, aby byl v písemném vyhotovení rozhodnutí uveden také orgán, který rozhodnutí vydal, přičemž toto rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. Soud po prozkoumání správního spisu zjistil, že stěžovatelčino tvrzení o absenci podpisu na rozhodnutí jí doručeném se zakládá na pravdě, s touto skutečností ostatně nijak nepolemizuje ani žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. Na posuzovaném rozhodnutí je opravdu uvedena pouze funkce a jméno PhDr. T. H. jako pověřené osoby, jeho funkce ředitele odboru azylové a migrační politiky a toto tištěné označení je překryto otiskem úředního razítka. Jediným podpisem na tomto rozhodnutí je nedešifrovatelný podpis za odrážkou „za správnost“. Řádně podepsané rozhodnutí je pak součástí správního spisu.

Tuto skutkovou situaci je nutno posoudit pohledem setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu. Ten ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. 2 Azs 64/2003 (publ. pod č. 199/2004 Sb. NSS), na který správně odkazuje i žalovaný, v obdobné skutkové situaci uvedl: *„Není-li vyhotovení správního rozhodnutí, které je doručeno účastníkovi, opatřeno vlastnoručním podpisem oprávněné osoby, ale jen předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby, úředním razítkem a doložkou „za správnost“ podepsanou osobou, která stejnopisy písemného vyhotovení pořídila, pak takový postup neodpovídá § 47 odst. 5 správního řádu. Za situace, kdy je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá tato vada nicotnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že rozhodnutí skutečně vydala k tomu oprávněná osoba.“*

Nicotnost totiž způsobují typicky takové vady, které spočívají například v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 3. 1995, sp. zn. 7 A 129/1994), rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí o odvolání bez náhrady zrušen (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 8. 1994, sp. zn. 6 A 90/1993), či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 2. 2000, sp. zn. 5 A 26/1999). Vadu vyskytnuvší se v nyní posuzovaném rozhodnutí ovšem nelze pokládat za natolik intenzivní, že by mohla založit nicotnost tohoto rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno například tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno bez vědomí této oprávněné osoby. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není, už proto, že oprávněná osoba podepsala rozhodnutí založené následně do spisu, vede další řízení v této věci a tedy se ke svému formálně ne zcela dokonalému rozhodnutí dále hlásí.

Z těchto důvodů lze konstatovat, že je zjevné, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno osobou k tomu příslušnou a že absencí jejího podpisu přímo na rozhodnutí doručeném stěžovatelce nemohlo dojít k porušení jejích práv vedoucímu k jeho nezákonnosti, zvláště pak ne nicotnosti, jakkoliv je pravdou, že tento postup žalovaného nebyl formálně zcela lege artis. Krajský soud proto postupoval správně, když nevyhověl stěžovatelčině námitce stran tvrzené nicotnosti napadeného správního rozhodnutí. Co se týče stěžovatelčina tvrzení, že se takto žalovaný dopouští systematické nezákonnosti, je třeba zopakovat, že daný postup žalovaného sice není plně lege artis ve smyslu nyní účinného správního řádu (*pozn. soudu:* v novém správním řádu vydaném pod číslem 500/2004 Sb. a účinném od 1. 1. 2006 už na tento způsob vyhotovování rozhodnutí bude pamatovat ustanovení § 69 odst. 1), nicméně malá intenzita jeho pochybení nedosahuje úrovně nezákonnosti a tato skutečnost byla opakovaně potvrzena i zdejším soudem.

Stěžovatelkou uváděné hrozby plynoucí potenciálně z tohoto formálního pochybení žalovaného, například jí tvrzená možnost, že by ne zcela čitelně podepsaná osoba rozhodovala v dalším řízení jako soudce, by byly zcela zásadní, pokud by k nim opravdu došlo. Pak by mohly založit vadu rozsudku krajského soudu, jež by byla oprávněně napadnutelná kasační stížností. Je ovšem zjevné, že tyto potenciální, avšak nepravděpodobné hrozby, ve skutečnosti nenastaly.

Poněkud účelovou se pak jeví další námitka směřující do údajného nesplnění § 33 odst. 2 správního řádu žalovaným. Ze žádného zákonného ustanovení nevyplývá, že by měl správní orgán, například žalovaný, ohlašovat účastníkovi správního řízení, že se *„chystá rozhodnout“*. Je ovšem pravdou, že z namítaného § 33 odst. 2 správního řádu vyplývá, že *„správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.“* Této své povinnosti ovšem žalovaný učinil zadost, jak vyplývá z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 24. 6. 2003. Tam žalovaný položil stěžovatelce mimo jiné tyto otázky: *„Chtěla byste závěrem pohovoru něco doplnit? Chcete se seznámit s obsahem těchto zpráv a vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, popř. navrhnout jejich doplnění?“* Stěžovatelka přitom na tyto otázky odpověděla tak, že nic doplnit ani dodat nechce a tyto své odpovědi podepsala, takže lze konstatovat, že se kasační stížnost v tomto bodě míjí se skutečností. Stěžovatelka navíc ani v kasační stížnosti neuvádí, o které důkazy, či tvrzení by byla bývala chtěla provedené dokazování doplnit a v čem byla skutková zjištění provedená žalovaným chybná.

Stěžovatelka konečně protestuje proti tomu, že se žalovaný nezabýval dostatečně a s dostatečným odůvodněním možností udělit jí humanitární azyl. V této otázce je třeba nejprve odkázat na setrvalou správní judikaturu. Tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 (nepublikováno), bylo uvedeno: *„Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“* Míra správního uvážení správního orgánu je tedy za situace, kdy se ustanovení § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit, na konstatování, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele; poměrně široká. Přitom prostor soudního přezkumu správních rozhodnutí u přiznání či nepřiznání humanitárního azylu je v souladu s citovaným judikátem naopak omezen, což však jistě ani ve vzájemné kombinaci neznamená, že by přiznávání humanitárního azylu mohlo být určováno pouhou libovůlí správního orgánu.

Ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004 (nepublikováno), pak Nejvyšší správní soud doplnil: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup – zde poskytnutí azylu – vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdostí; v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*

Ve stěžovatelčině případě je třeba konstatovat, že není pravdou, že by se žalovaný možností udělit humanitární azyl nezabýval. Jak bylo uvedeno výše v rekapitulaci obsahu správního spisu, žalovaný neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu poté, co provedl – jak uvedl v rozhodnutí - pečlivé posouzení případu, přičemž neshledal důvody k jeho udělení. Danou otázkou se tedy zabýval, byť stručně. Tato stručnost je ovšem plně odůvodněna zejména tím, že stěžovatelka neuváděla žádné důvody naznačující, že by v jejím případě byly dány důvody hodné zvláštního zřetele. Z těchto důvodů nemůže ani tato poslední stěžovatelčina stížnostní námitka obstát.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění některého z namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného – v souzené věci se krajský soud nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení; nebyly shledány ani vady řízení před správním orgánem, kdy by pro tuto důvodně

vytýkanou vadu krajský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit; a nebyla shledána ani nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se Ministerstvu vnitra nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu